Sēdes video translācija 18.11.2022 12.00

https://www.saeima.lv/lv/transcripts/view/2419
https://titania.saeima.lv/LIVS14/SaeimaLIVS2_DK.nsf/DK?ReadForm&nr=d8d8a2bc-5a2a-4d7a-957a-5d4b9a42980a

18.11.2022. 14.Saeima ceturtā sēde, rudens sesija, svinīgā *Noraksts*

Stenogramma *Sēdi vada: Edvards Smiltēns*
2022.gada 18. decembra sēde sākas pl. 12:00
sēde slēgta pl. 12:29, sēdes ilgums- 29 minūtes

Latvijas Republikas 14. Saeimas rudens sesijas ceturtā (svinīgā) sēde 2022. gada 18. novembrī

Sēdi vada Latvijas Republikas 14. Saeimas priekšsēdētājs Edvards Smiltēns.

Sēdes darba kārtība
Sēdes videotranslācija
Sēžu videotranslācijas (arhīvs)

Sēdes vadītājs. Sākam Saeimas 2022. gada 18. novembra svinīgo sēdi, kas veltīta Latvijas Republikas proklamēšanas 104. gadadienai.

Z. Kalniņa-Lukaševica (Saeimas priekšsēdētāja biedre).

Vārds svinīgajai uzrunai Latvijas Republikas Saeimas priekšsēdētājam Edvardam Smiltēnam.

E. Smiltēns (14. Saeimas priekšsēdētājs).

Augsti godātais Valsts prezidenta kungs!

Augsti godātais Ministru prezidenta kungs!

Augsti godātie kolēģi, Saeimas deputāti!

Ekselences!

Cienījamie tautieši!

"Augstā sapulce! Šodien, svinot valsts dibināšanas svētkus, atgādāsimies, ka valsts mums dzimusi cīņu troksnī, un pieminēsim ar klusu godbijību tos, kas šinīs cīņās par valsts veidošanu savu dzīvību nolikuši. Ar atzinību pieminēsim arī tās slavenās cīņas, kuras grūtos apstākļos ar lielu sajūsmu un vienprātību izcīnījusi mūsu varonīgā armija valsts tapšanas laikmetā. Šīs slavenās cīņas dod mums stipru paļāvību, ka valsts aizstāvība nodrošināta ar nākotnē."

Kolēģi, tā tieši pirms 100 gadiem, 1922. gada 18. novembrī, Saeimai pašu pirmo reizi sanākot uz svinīgo sēdi par godu valsts proklamēšanas dienai, teica mans priekštecis, 1. Saeimas priekšsēdētājs Frīdrihs Vesmanis. Tie ir vārdi no mūsu vēstures. Simboliski vārdi. Tie atskanēja tieši pirms 100 gadiem tieši šajā vietā un, kas interesanti, tieši šajā stundā.

Atzīmējot valsts dibināšanas svētkus 18. novembrī, mēs parasti ļoti daudz runājam par vēsturi. Mēs pieminam Latvijas valsts izveides periodu pirms vairāk nekā 100 gadiem, arī neatkarības zaudējumu un tā īpaši traģiskās sekas. Mēs, protams, arī atceramies cilvēkus, kuri pat okupācijas periodā saglabāja ticību Latvijas valstiskuma atgūšanai, cilvēkus, kuri palīdzēja valsti atjaunot.

Vēstures pieminēšana, protams, ir ļoti lietderīga un pareiza, tomēr vēsturei piemīt vēl kāda īpatnība: vēstures gaita dažkārt absolūti nepieredzēti paātrinās. Viens gads ir tik piesātināts kā trīs, varbūt pat pieci un varbūt pat kā 10, 20, 30 gadi.

Ja mēs domās atgriežamies pagājušā – tātad 2021. – gada novembrī, ir jāsecina, ka vēsture šajā gadā ieguvusi sen nepieredzētu dinamiku un emocionālu piesātinājumu. Pasaule 2022. gada novembrī vairs nav tā pati pasaule, kāda tā bija gadu iepriekš. Šodien mēs stāvam pavisam citā situācijā nekā bijām gadu iepriekš.

Protams, pie Krievijas agresijas pret Ukrainu es vēl atgriezīšos tālāk runā, tomēr nevar noliegt, ka šī jaunā situācija gan Latvijā, gan citur pasaulē ir izraisījusi dziļas bažas un satraukumu. Impērisku murgu radīta nežēlība un cietsirdība ir tepat blakām, tā ir tepat pie mūsu Latvijas valsts robežām. Cilvēki ir norūpējušies arī par Krievijas agresijas ekonomiskajām sekām. Tas ir pašsaprotami un loģiski.

Tajā pašā laikā var teikt, ka vēstures paātrinājums ir arī mūs pamatīgi sapurinājis, licis izdarīt salīdzinoši īsā periodā to, ko ilgstoši esam atlikuši uz vēlāku laiku. Gadiem ilgi tika runāts par okupāciju slavinošo pieminekļu aizvākšanu no Latvijas publiskās telpas. Krievijas kara noziegumi Ukrainā, kas ir notikuši un notiek tā sauktās krievu pasaules lozungu piesegā, ir bijuši tik nepanesami Latvijā dzīvojošajiem ļaudīm, ka Saeima, saņemot šajā ziņā spēcīgu sabiedrības atbalstu, beidzot pieņēma konkrētu, nepārprotamu lēmumu par okupācijas perioda vizuālo palieku aizvākšanu, citiem vārdiem runājot, Padomju Savienības izbeigšanu arī *de facto*, ne tikai *de iure*.

Tas pats sakāms par pilnīgu pāreju uz latviešu valodu kā mācību valodu skolās. Varbūt tiešām bija nepieciešams līdz absurdam novestais Kremļa propagandas mašīnas cinisms un melīgums, lai Latvijas parlaments šogad pateiktu: "Viss, pietiek!"

Vēstures paātrinājuma dēļ mēs beidzot esam sākuši nopietnāk izturēties pret Latvijas informatīvās telpas aizsardzību, esam sākuši Latvijas enerģētikas sistēmas atkarību no Krievijas uztvert kā problēmu. Mēs ejam uz absolūtu energoneatkarību. Tas ir milzīgs solis. Pats atceros, cik garas un sarežģītas diskusijas par to bija iepriekšējos parlamentos.

Es teiktu, kolēģi, ka mēs esam kļuvuši drosmīgāki. To ir svarīgi apzināties, jo šeit slēpjas atbilde uz vienu no lielākajiem šodienas jautājumiem – cik droši mēs varam justies? Mums jāapzinās, ka mūsu drošība pirmām kārtām ir atkarīga no mūsu pašu drosmes – to pierāda arī Ukrainas piemērs –, drosmes saskatīt patiesību, saredzēt īstos ienaidniekus, īstos draugus un arī drosmes rīkoties.

Kādu cenu katrs no mums ir gatavs maksāt par brīvību? Deviņos mēnešos, kopš sācies Krievijas uzbrukums Ukrainai, daudzi no mums ir uzdevuši sev šo jautājumu. Un tas vairs nav tikai retorisks vai teorētisks jautājums. Esmu pārliecināts, ka vairums Latvijas cilvēku uz to atbildējuši stingri un pārliecināti.

Taču runa jau nav tikai par apņēmību vajadzības gadījumā ņemt rokās ieroci. Drosme šajos laikos vajadzīga arī uzņēmējam, lai tas krīzes laikā saglabātu un attīstītu savu uzņēmumu, skolotājam vai mediķim, turpinot savu atbildīgo misiju, savu darbu, un arī jaunajai ģimenei, izšķiroties par bērniņa laišanu pasaulē. Tā nepieciešama arī valsts pārvaldei, valdībai. Spēja izkāpt no ierastā, pierastā, komfortablā, mainīt pieeju, struktūru un arī darbības formu.

Cilvēki grib justies droši par to, ka stiprāka kļūs gan mūsu armija, gan iekšlietu dienesti, par to, ka mūsu robežas būs drošībā. Viņi grib justies droši par to, ka mēs spēsim samaksāt rēķinus un

arī savlaicīgi tikt pie ārsta. Viņi grib justies droši, ka viņu uzņēmumi neizputēs un cilvēkiem būs, kur strādāt. Viņiem pašiem būs, kur strādāt.

Ir vajadzīga tāda valsts pārvalde, valdība, kas ar praktisku, racionālu un pārdomātu rīcību rada šo drošības sajūtu visiem Latvijas iedzīvotājiem un kas atbalsta un iedrošina. Nevis spēlē resorisku futbolu, bet kopīgi, saliedēti un efektīvi risina visiem svarīgas problēmas.

Mēs esam spēruši lielu soli prom no tā, ko saucam par Padomju Savienības mantojumu, un no impēriskā kaimiņa ietekmes mēs arī esam spēruši platu soli prom. Soli pašapziņas, pašcieņas un, beidzot tiekot galā ar pagātni, arī soli nākotnes virzienā. Brīvība un drosme rada augsni, kurā jāuzdīgst jauniem demokrātijas, inovāciju, ekonomikas un cilvēku iesaistes asniem.

Un nu – 2022. gada nogalē – lielais jautājums ir šāds – vai mēs spēsim šo tempu un izlēmību saglabāt arī turpmāk? Vai spēsim izmantot šo drosmes un apņēmības impulsu, kas ir iekritis šobrīd mums rokās? Vai mēs spēsim izmantot šo iespēju? Jo nepieciešamība to izmantot ir acīmredzama un skaidra.

Ir tāds teiciens: "Pie labas dzīves ātri pierod." Visbiežāk mēs ar "labu dzīvi" saprotam pārticību, bet patiesībā retāk aizdomājamies par to, ka "laba dzīve" ir arī drošība un dzīvošana bez kara. Es baidos, ka mēs bijām pieraduši pie "labas dzīves" tieši šajā kontekstā.

Mēs, protams, apzinājāmies, ka mūsu reģionā ir valstis ar atšķirīgu izpratni par demokrātiju un ģeopolitiku, tomēr, domāju, vairums no mums uzskatīja, ka šīs atšķirības nav iemesls, lai viena valsts sāktu asiņainu agresiju pret otru 21. gadsimtā Eiropā. Tas taču būtu kaut kas neiedomājams un nesaprotams. Izrādījās, ka mēs esam smagi kļūdījušies.

Es nevēlos kārtējo reizi atkārtot to, kas jau izskanēja saistībā ar Krievijas uzbrukumu Ukrainai. Tomēr atzīmēšu dažus, manuprāt, ārkārtīgi būtiskus aspektus.

Es domāju, ka vēl pavisam nesen arī Latvijas sabiedrībā diezgan daudzi domāja apmēram tā: mums ir tik daudz finansiālu vajadzību, kāpēc mēs tik daudz naudas tērējam aizsardzībai? Aizsardzības vajadzības taču var pagaidīt, vai ne? Man ir ļoti žēl, ka bija nepieciešams tik skarbs pretarguments kā karš Ukrainā, daudzu cilvēku nāve, apdraudējums mums pašiem, bet ļoti ceru, ka nu mēs visi saprotam, cik aizsardzība un drošība ir svarīga, ka tas ir faktiski pamats.

Tāpat var diezgan droši sacīt, ka Latvijas sabiedrībā daudziem jēdzieni "ārlietas", "ģeopolitika" ilgu laiku šķita kaut kas abstrakts un neinteresants, kaut kas sauss, nesaprotams. Mēs taču esam maza valsts, kāda mums daļa gar "lielo puišu" savstarpējām darīšanām?! Šāda retorika arī šeit no tribīnes ir izskanējusi.

Nu izrādās, ka šis abstraktais jēdziens "ārpolitika" skar absolūti ikvienu, jo ikvienu skar resursu cenas un pieejamība, ikvienu skar arī bēgļu plūsma un ar starptautisko situāciju saistītas ekonomiskās problēmas. No šā viedokļa raugoties, būtu ļoti labi, ja Latvijas sabiedrība vēl skaidrāk saprastu, ka mēs nevaram būt "vientuļa sala", kas paliek kaut kur "malā" no tā, kas notiek pasaulē.

Tāpat būtu vērts atzīmēt – pēdējā gada notikumi pierāda, ka ir pilnīgi lieki, raugoties uz sevi citu valstu vidū, mocīties ar mazvērtības kompleksiem. Daudzveidīgā un, ņemot vērā mūsu valsts mērogu, bagātīgā palīdzība, ko esam snieguši un turpināsim sniegt Ukrainai, paliks Ukrainas tautas atmiņā, un šajā ziņā mūs kā uzticamus draugus ar labu vārdu pieminēs varbūt pat biežāk nekā dažu labu lielāku un daudz, daudz turīgāku valsti.

Ārpolitikas sakarā ir pieminams vēl kāds, manuprāt, būtisks aspekts. Ja nu tā ir gadījies, ka ģeopolitisko satricinājumu rezultātā esam sākuši labāk apzināties ārpolitikas nozīmi, tad mums būtu jāsaprot arī tas, ka ārpolitika ir ne tikai diplomātu atbildība. Ja mēs vēlamies, lai Latvijas nacionālās intereses – nacionālās intereses! – tiek jēdzīgi pārstāvētas un aizstāvētas pasaulē, tad šā mērķa labā ir aktīvi jādarbojas arī Saeimas deputātiem un ne tikai Ārlietu ministrijas, bet arī citu ministriju un valsts pārvaldes struktūru darbiniekiem.

Nebūs pārspīlējums teikt, ka tieši salīdzinoši nelielā valstī, kāda ir Latvija, faktiski diplomāti esam mēs visi. Ir jāstrādā saskaņoti, un te mēs nonākam pie vēl kāda būtiska temata.

Neviens nebūs pārsteigts, ja teikšu – ikdienā var rasties iespaids, ka mēs Latvijā esam varen kāri uz savstarpējiem strīdiem un kašķiem. Tomēr man arī jāteic, ka svarīgos brīžos mēs spējam savas domstarpības nolikt malā. Piemēram, ja paskatāmies uz Tautas padomes sastāvu 1918. gada novembrī, tad redzam, ka tur bija dažādu partiju ļaudis – sociāldemokrāti, zemsavieši, nacionāldemokrāti, radikāldemokrāti, republikāņi, revolucionārie sociālisti un tā tālāk. Un skaidrs, ka šiem cilvēkiem bija dažāds skatījums uz to, kādām jābūt ekonomiskās vai sociālās politikas prioritātēm vai kādām citām niansēm. Tomēr viņi visi spēja vienoties par to, ka ir nepieciešama sava valsts.

Starp citu, arī Atmodas laikā nebija tā, ka visi valsts neatkarības atjaunošanas idejas atbalstītāji būtu vienprātīgi jautājumos par to, piemēram, cik ātri jāvirzās šajā procesā uz priekšu, kā jāveido attiecības ar kompartijas biedriem, un virknē citu jautājumu. Domstarpības bija gana lielas, tomēr atkal – kad tas patiešām bija izšķiroši, mēs spējām vienoties par svarīgāko.

Domājams, ka tas atbalsts, tā cilvēku solidaritāte un iesaiste, kas redzama, mums šodien palīdzot ukraiņiem, kopējā izpratne par šīs cīņas stratēģisko nozīmi Latvijai ir tam izcili labs pierādījums.

Neskaitāmi aizkustinoši un emocionāli stāsti par enerģiju, līdzjūtību, pašaizliedzību un devību. No tviterkonvoja līdz vecmāmuļas adītām zeķēm, no bērna atnestas krājkasītes līdz veselai autobusu kolonnai, pilnai ar humāno palīdzību.

Mēs visi zinām šādus stāstus, un daudzi no mums paši ir tajos ņēmuši dalību. Tas daudz ko pasaka par mūsu nācijas briedumu un mūsu cilvēku augstajām vērtībām. Arī aktīva pilsoņu līdzdalība 14. Saeimas vēlēšanās, nepalikšana malā to apliecina. Mums visiem kopā ir jāizmanto šī saliedētības spēja, un tā ir arī jāliek lietā.

Man šķiet, ka 18. novembris ir īstais laiks un Saeimas Sēžu zāle ir īstā vieta, lai atgādinātu kādu varbūt mazliet piemirstu patiesību, ka Latvijā ir parlamentāra demokrātija.

Latvijas sabiedrība ir ļoti prasīga pret politiķu un amatpersonu darbu. Un tas ir pareizi, ja paturam prātā, ka politiķa, deputāta darbs ir tāda pati profesija kā citas un ka tajā ir nepieciešama rūpība, godaprāts un arī galu galā labs rezultāts.

Tomēr var manīt, ka daudzi vēlētāji, vērtējot dažādos valsts varas atzarus, parlamenta, proti, Saeimas, nozīmi un jēgu uztver (formulēsim to tā) nedaudz vienkāršoti. Saeima tiek uztverta kā nereti garu, bet ne visai auglīgu diskusiju vieta, kurā – ja runājam par opozīciju – vai nu citi varas atzari tiek pašmērķīgi kritizēti, vai arī – ja runājam par pozīciju – deputāti tikai paklausīgi apstiprina valdības lēmumus.

Tā tas nav.

Ņemot vērā, ka mūsu šodienas sēdes auditorija ir ne tikai klātesošie, acīmredzot ir vērts arī atgādināt, ka parlamenta darbs notiek ne tikai televīzijas kameru priekšā, ne tikai plenārsēdēs, bet arī komisijās un frakcijās. Šis sabiedrībai salīdzinoši mazāk redzamais darbs nozīmē, ka – vēlreiz uzsvēršu –parlaments, proti, deputāti un Saeimas eksperti, kā jau parlamentārā demokrātijā pienākas, vērtē un vajadzības gadījumā labo citu varas atzaru piedāvātos likumprojektus. Bez šā, tēlaini izsakoties, filtra lēmumi dažkārt būtu bijuši sasteigtāki un pretrunīgāki.

Un, kolēģi, es to visu nesaku tikai tāpēc, lai paslavētu šajā zālē sēdošos kolēģus. Lieta tā, ka visā pasaulē var novērot kādu, manuprāt, ārkārtīgi bīstamu tendenci. Mūsdienu pasaule rada arvien sarežģītākus izaicinājumus, un dažkārt var likties, ka ar šiem izaicinājumiem visvieglāk būs tikt galā, lēmumus pieņemot šaurā lokā. Kā mēdz teikt – bez garām runām. Tas, draugi mīļie, ir apšaubāms ceļš. Es šajā kontekstā pat nerunāšu par nelāgiem piemēriem, kā šāda "stingrā roka" ir sevi parādījusi dažās kaimiņvalstīs tepat aiz robežām.

Ko nozīmē lēmumu pieņemšana šaurā lokā, kā saka, saīsinot diskusiju posmu, mēs varam redzēt arī Latvijā, piemēram, kontekstā ar administratīvi teritoriālo reformu un arī dažiem citiem lēmumiem. Respektīvi, parlamentārā demokrātija plašākā nozīmē ir izpratne, ka valstī nevar visu noteikt viens, divi vai trīs "pārcilvēki", kuri visu zina labāk par citiem un kuri citus viedokļus uztver kā kaitinošu kavēkli.

Parlamentārā demokrātija nozīmē ieklausīšanos un diskusijas. Parlamentārā demokrātija nozīmē, ka nav "balto tēvu" un, piedodiet, nav arī "nācijas glābēju". Šādā kontekstā var teikt, ka Latvijas parlaments – Saeima –, protams, varētu strādāt vēl jaudīgāk, tomēr bez šīs struktūras demokrātijas valstī būtu mazāk.

Es jau pieminēju nepieciešamību vispusīgāk un enerģiskāk aizstāvēt Latvijas nacionālās intereses pasaulē. Arī šajā aspektā pilnvērtīgas demokrātijas nozīme ir ārkārtīgi liela.

Ja vara ir koncentrēta nelielas cilvēku grupas rokās, tad konkrētās valsts interešu pārstāvības kvalitāte kļūst atkarīga no šo dažu cilvēku zināšanu līmeņa, varbūt pat no viņu subjektīvajām interesēm. Un es ceru, ka piekritīsiet: šāda situācija Latvijā nav pieņemama, un skaidrs, ka šogad arī sabiedrība to lielā mērā, cerams, ir sapratusi.

Savukārt reāli funkcionējošā demokrātijā pat relatīvi nelielai valstij ir lielākas iespējas vajadzības gadījumā būt gan elastīgai, gan uzstājīgai uz pasaules skatuves. Ja vajag, tad pateikt – nē, tas mums neder, jo ir pretēji mūsu interesēm. Ja dažādi valsts varas atzari strādā roku rokā, tad mēs tiksim galā – vienalga, vai runa būtu par Latvijas interesēm enerģētikas vai klimata politikā vai kur citur.

Mēs pamatoti lepojamies ar Latvijas lauksaimniecības un mežsaimniecības, kokrūpniecības nozares sasniegumiem, bet ir arī jāsaprot, ka arī šajā ziņā mūs gaida visnotaļ lieli izaicinājumi, kas savukārt prasīs skaidru savu interešu apzināšanos un to efektīvu aizstāvēšanu.

Vēlreiz – vislabāk šādus uzdevumus veic demokrātiska iekārta, kurā vēlētam politiķim ir tikpat liela loma kā, piemēram, jebkuras ministrijas augstam ierēdnim, lai arī cik kvalificēts šis ierēdnis būtu.

Kolēģi, nav tādas abstraktas "valsts" – ir pilsoņi, ir šo pilsoņu veidoti uzņēmumi, šo pilsoņu vēlētas un veidotas pārvaldes struktūras, tostarp Saeima.

Man ir grūti iedomāties, kā cilvēks var teikt, ka viņš ciena savu valsti, ja viņš neciena savus līdzpilsoņus vai arī ar nicinājumu izturas pret savas valsts institūcijām. Cienīt – tas nenozīmē

nekritizēt vai neierosināt uzlabojumus. Cienīt – tas nozīmē palīdzēt un piedalīties pilnveidošanā. Cienīt nozīmē novērtēt to, kas vērtīgs un būtisks laika gaitā ir izveidojies tavā valstī, tavā kopienā. Tātad cienīt nozīmē neskriet līdzi globālām modes vēsmām un nenoliegt visas tradīcijas.

Mēs varam ilgi diskutēt par to, kas 21. gadsimta trešajā gadu desmitā ir saprotams ar jēdzieniem "labēja politika", "kreisa politika" vai "centriska", tomēr, man šķiet, ka tik pārmaiņām bagātā laikā, kāds ir pašreizējais, īstā – īstā! – vieta ir tādai nostājai, ko mēs varētu mēģināt saukt par modernu konservatīvismu. Lai piedod liberāli vai centriski noskaņotie!

Paskaidroju: moderns konservatīvisms nozīmē būt atvērtam jaunām zināšanām, jaunām idejām, bet neatteikties pašam no sava kodola, tas nav īgns, tas ir optimistisks.

Latvijas valsts ir pastāvējusi dažādos laikos – jaunu meklējumu un arī haosa periodā pēc Pirmā pasaules kara, pagājušā gadsimta trīsdesmitajos gados, kad daudzviet pasaulē izveidojās arī autoritāri režīmi, pagājušā gadsimta deviņdesmitajos gados, kad sabruka vesela sistēma ar nosaukumu "PSRS" un likās, ka nu gan lielie ģeopolitiskie konflikti ir palikuši aiz muguras. Arī pašlaik dzīvojam ārkārtīgi sarežģītā laikā, tomēr mums visiem ir pilnīgi skaidrs, ka mūsu valsts pastāvēs arī turpmāk, turklāt nevis vienkārši pastāvēs, bet mūsu valsts attīstīsies – Latvija augs.

Cik strauji, cik gudra tā attīstīsies, tas atkarīgs no mūsu drosmes un darba ikdienā, pieņemot lielus un mazus lēmumus pirmām kārtām savā ģimenē, uzņēmumā, pašvaldībā, valstī, balstoties vienkāršā, bet stingrā pārliecībā, ka Latvija – tie esam mēs.

Kolēģi, tā paša 1922. gada 18. novembra sēdē – tieši pirms 100
gadiem –, sēdes otrajā daļā Latvijas Valsts pirmais prezidents Jānis Čakste, nododot zvērestu, teica: "Es zvēru, ka viss mans darbs būs veltīts Latvijas tautas labumam, es darīšu visu, kas stāvēs manos spēkos, lai sekmētu Latvijas valsts un tās iedzīvotāju labklājību."

Ir kāds citāts, ko viņš ir teicis, kurš ir iekalts granītā Liepājā, Čakstes laukumā, un ko es šodien īpaši gribētu izcelt. Viņš ir teicis: "Sargiet savu valsti, izkopiet to, jo, ziniet – ja nebūs Latvijas, nebūs arī jūs."

Un, es domāju, tas atslēgas jautājums šodien, ko mēs visi – un ar "mēs" es domāju ne tikai tos, kas mēs šeit sēžam šajā zālē, bet visus, kas ir pie televizoru ekrāniem, visus, kas ikdienā ir tas valsts motors, katru Latvijas iedzīvotāju – varētu atbildēt Jānim Čakstem, kurš pirms 100 gadiem ir mums sūtījis šo vēlējumu, kas satur arī brīdinājumu. Un es teiktu tā: mēs varētu dot simboliski kādu svinīgu solījumu kā atbildi Jānim Čakstem, katru rītu pamostoties un nostājoties pie spoguļa, un uzsākot dienu. Tas svinīgais solījums varētu būt tāds: "Es sargāšu savu valsti, es izkopšu to, jo zinu – Latvija būs, un būšu arī es."

To es, kolēģi, arī novēlētu – katru dienu par to padomāt visā turpmākajā laikā.

Sveicu jūs mūsu Latvijas dzimšanas dienā!

Dievs, svētī Latviju!

(Aplausi.)

Z. Kalniņa-Lukaševica. Paldies Saeimas priekšsēdētājam!

(Tiek atskaņota Latvijas valsts himna.)

Sēdes vadītājs. Paldies!

Saeimas 2022. gada 18. novembra svinīgo sēdi pasludinu par slēgtu.
Lai visiem skaisti, jauki svētki!

---

* * * *

Sēdes videotranslācija

pl. 12:00 - https://cdn.tiesraides.lv/saeima.lv/20221118123902_saeima.lv.1_0
ENG https://cdn.tiesraides.lv/saeima.lv/20221118124101_saeima.lv.1_01

18.12.2022	12.00

---

* * * *

---

https://www.saeima.lv/lv/transcripts/view/2419
https://titania.saeima.lv/LIVS14/SaeimaLIVS2_DK.nsf/DK?ReadForm&nr=d8d8a2bc-5a2a-4d7a-957a-5d4b9a42980a

---

18.11.2022. 14.Saeima ceturtā sēde, rudens sesija, svinīgā *Noraksts*

Stenogramma *Sēdi vada: Edvards Smiltēns*

2022.gada 18. decembra sēde sākas pl. 12:00
sēde slēgta pl. 12:29, sēdes ilgums- 29 minūtes

Latvijas Republikas Saeimas
2022.gada 18.novembra
svinīgā sēdes darba kārtība 12:00

	Saeimas priekšsēdētāja Edvarda Smiltēna uzruna Latvijas Republikas proklamēšanas 104.gadadienā	
	Sēde beigusies 18.11.2022 12:29	
